

Til §§ 139 og 141.

(Retsplejelovens §§ 914 og 922).

Som ovenfor omtalt har Justitsministeriet ikke ment at kunne følge Straffe-procesudvalgets Forslag II (Gennemførelsen af Umiddelbarhedsprincippet i kriminelle Sager). Derimod foreslaar man ved forskellige Ændringer af mindre principiel Art at aabne Mulighed for i Praksis at gennemføre en større Umiddelbarhed i Straffesager, end der hidtil har fundet Sted. Med Hensyn til den i saa Hensende foreslaaede Regel om Udvidelse af Adgangen for Landsretterne til at lade Domsforhandlingen foregaa udenfor Rettens Sæde og at tilkalde en Underrettsdommer — normalt Undersøgelingsdommeren — til Sagens Behandling henvises til Bemærkningerne ovenfor til § 2, Punkt 1 og §§ 3 m. fl. I de Straffesager, hvor Umiddelbarhedsprincippet for Tiden ikke er gennemført, nemlig i Landsretssager uden Nævninger, forudsætter Retsplejeloven imidlertid i § 914, 3die Stykke, § 915, 2det Stykke og § 922, 2det Stykke, at Bevisførelse under Domsforhandlingen kun kan finde Sted med Hensyn til saadanne Vidner m. v., der allerede tidligere har afgivet Forklaring for Undersøgelingsretten, og hvis Domsstolene føler sig bundne herved, vil disse Bestemmelser kunne lægge alvorlige Hindringer i Vejen for en Udvidelse af Umiddelbarhedsprincippet. De foreslaaede Ændringer i §§ 914 og 922 tilsigter at raade Bod herpaa.

Til § 142.

(Retsplejelovens § 936).

(Lovforslag 1923—24 § 64).

(Betænkning 1922 § 65).

Ifølge den gældende Lov skal der, saafremt Politimesteren har ladet møde i Retten, gives den saaledes mødte Lejlighed til at *udtale sig*, forinden der af Dommeren gives Tiltalte Adgang til at faa Sagen afgjort ved Vedtagelse af en Bøde.

Forslaget gaar ud paa at gøre saadan Afgørelse afhængig af Politiets *Samtykke*.

Til § 145.

(Retsplejelovens § 967).

(Lovforslag 1923—24 § 66).

(Betænkning 1922 § 80).

Tilføjelsen er foreslaaet, da det findes urimeligt, at der ikke skal være samme Begrænsning i Adgang til Anke af Domme i Straffesager fra Sø- og Handelsretten til Højesteret som fra Underretten til Landsret.

Til § 149.

(Retsplejelovens § 1010).

(Lovforslag 1923—24 § 68).

Ifølge Retsplejelovens § 1010 kan det, naar en Straffesag afsluttes uden at have ført til Tiltaltes Domfældelse, ikke paalægges ham at udrede Sagsomkostninger, undtagen forsaavidt disse maatte være foraarsagede ved hans tilregnelige og retsstridige Handlinger eller Undladelser. Denne Bestemmelse rammer formentlig ikke det i den senere Tid flere Gange indtrufne Tilfælde, at Tiltalte i en Politisag forsætlig udebliver for Underretten og, efter paa Grund heraf at være idømt Bøde, indanker Sagen og frifindes under Ankesagen; hans Undladelse af at møde for Underretten findes nemlig ikke at kunne betegnes som retsstridig. Forholdet er herefter det, at han, uden at der kan anføres nogen Føje dertil, paadrager det offentlige Udgifter, som det ikke kan faa erstattet hos ham, og paafører Statsadvokaten og Landsretten et overflødig Arbejde.

Forslaget gaar ud paa at raade Bod paa disse Ulemper ved at tilvejebringe Hjemmel for at paalægge den Tiltalte, som saaledes vilkaarlig vælger at henlægge sit Forsvar til Landsretten, at bære de Omkostninger, Anken paafører det offentlige.

Til § 155.

(Lovforslag 1923—24 § 72).

Da man mener at kunne gaa ud fra, at der efter Vedtagelsen af nærværende Lovforslag foreløbig ikke vil blive Spørgsmaal om at søge gennemført mere omfattende Ændringer i Retsplejeloven, foreslaas der tillagt Justitsministeriet Bemyndigelse til at lade Loven med senere Tillægslove optrykke, hvilket ogsaa maa betragtes som nødvendigt af Hensyn til Offentligheden og Lovens Anvendelse i Praksis.